

Kurdi Imre

ÉS MI ELŐL

Nem tudni, mikor rendezed át megint
a lakást, hogy pontosan
hova kerül majd ez vagy az
a bútordarab (az egyéb limlomokról már nem is beszélve)
kivéve a könyvespolcokat, mert azoknak, ha kelletlenül is,
rendszerint megkegyelmezel, nem tudván
elmozdítani őket.

Nem tudni, mondom, pontosan, de a lényeg az,
hogy szüntelenül készen kell állnom
erre a meglepetésre.

Jó volna persze, nem volna rossz, átpakolni
ezt-azt, kinyitni, eltorlaszolni, új járatokat
rágni, mint egerek a sajtban, hogy rosszabbat ne mondjak.
Kérdés mindazonáltal, pontos tükre-e ez vajon annak,
amit jobb híján és némi iróniával
kénytelen vagyok úgy nevezni: lélek.

Hogy abban, ott van-e hely, van-e tágasság átpakolni
ágyakat, asztalokat meg a többi kacatot,
ami ilyenkor előkerül.

Hogy nyerhető-e így
egérút és mi elől.

HOMMAGE À

Már bánom az elvadult szilvafát –
kivágtam, több mint egy éve, mielőtt
megérlelte volna utolsó gyümölcsseit.

A szőlő mégis alig hajt az idén,
de bő termést ígér a barack, a fiatal
körte- és almafák pedig most először
mutatják meg gyümölcsüket.

Látod, erre gondolok:
sem így, sem úgy, hanem
így is–úgy is.

Eleinte számolom a napokat,
és külön az éjszakákat is.
Később majd ezt is elhagyom.

ELÉGIA: EGY ELMARADT TALÁLKOZÁSRA

Hogy évek múlva majd, ha találkozunk,
 vagy mondjuk inkább úgy: összefutunk valahol, mert csakis
 véletlenül, más, fontosabb teendők között,
 hogy például, az egyik változat szerint,
 egy kék autóbusz hátsó peronján állva
 nézem majd, ahogy felszállsz és lepakolva
 szatyraidat megállsz alig pár lépésnyire tőlem,
 de nem veszel észre, én pedig
 csak akkor szólítlak meg, ha már
 lecsillapodott torkomban a lüktetés,
 mert az persze lesz, naná, lennie kell, mindehhez
 kétség sem férhetett még akkoriban –
 szóval valahogy így terveztem, és nem
 mondhatom ugyan, hogy azóta
 „mindennek más távlatot ad a halál”, mert
 öngyilkosságod, amit, igaz, jóval később, már nem is
 miattam követtél el, nem sikerült, mégis:
 kit érdekel már mindez
 évek múlva, most.

Márton László

„TÖRVÉNYEM ÉL”

A sors princípiuma Kölcsey költészetében

Kölcseyről mindig Adynak egy sora jut eszembe: „*Csupa vérzés, csupa titok*”. Költészetének és egész lényének van egy nagy – és nyilván fájdalomban gazdag – titka, amelynek talán nem is lehet a mélyére hatolni, de jelei már első olvasásra szembeötlők. Ilyen például az a minőségi ellentét, amely a lírai életművet feszíti: sok jelentéktelen, félbehagyott vagy félresikerült vers mellett Kölcsey írta a reformkor néhány legnagyobb költeményét, és ezekben – költői szépségükön vagy jelentőségükön túl – olyan kollektív tapasztalatokat formált poétikai erővé, amelyek mindmáig közvetlenül meghatározzák gondolkodásunkat. Ez az, amit kortársai közül senki nem tudott ilyen mértékben elérni, a Kölcseynél nem kevésbé mélyen érző, ám jóval gazdagabb fantáziájú Vörösmarty sem: az ő gondolati költészetéből és keserű vízióiból erősen kiérződik a kor-